

תת"ע 4812/02 - מדינת ישראל נגד עזריקם גנות

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4812-02-18 מדינת ישראל נ' עזריקם גנות

לפני כבוד השופטת רות פרג בר-דין
המאשימה:
מדינת ישראל
נגד

הנאשמים:
עזריקם גנות

החלטה

בקשה לתשלום הוצאה משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. (להלן: "חוק העונשין")

ביום 30.8.17 הוגש נגד המבוקש דין כתוב אישום המיחס לו עבירה כי בעת שנаг ברכב ובהתקרבו למעבר ח齐יה, לא אפשר להולך רגל שזכה במעבר להשלים את הח齊יה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה התשכ"א 1961.

ביום 14.6.18 זוכה המבוקש -**זכוי מחמת הספק**- מהעבירה אשר יוכסה לו בכתב האישום.

לאחר זיכוי, עתר המבוקש להוצאות משפט. בבקשתו ביקש העוטר להורות לאוצר המדינה לשלם לו הוצאות בגין הגעתו לדין, אשר לטענתו הצריכו ממנו להפסיד זמן, שלושה ימי עבודה והוצאות הנהעה.

בפועל התקיימו שני דין בלבד, שעה שהכרעת דין ניתנה בהuder הצדדים ובהתאם על ביטול דין מיום 18.6.21.

סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"**משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא למצוות כי אוצר המדינה ישלם לנואשם הוצאות הגנותו ופיצוי על מעצרו או מאיסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי**

סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 בסכום שייראה לבי המשפט; במשפט שמתנהל קובל רשיי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור"

בע"פ 00/1382 עמית בן ארואה נגד מדינת ישראל, שם התייחס בית המשפט העליון לסוגית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט תעבורה מסווג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסווג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נשאות עמן סטיגמה פלילתית. בהתחשב בכך, ונוכח השαιפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכלולות פוטנציאלית לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ולא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחسب להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הودעת תשלום קנס להישפט, הנטול על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה... זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירות תעבורה, ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזכות אל מול סיכון שהיה עליו לשאת בהוצאות משפטו: אם יזכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתרór כי המעשה לא היה עבירה, או שהנתשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הוועד לדין ברשנותו או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככל, ובכפוף לנסיבותו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם הנאשם זכיי "טכני" מחייב היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצלחה התביעה להביא עד מרכז, או כאשר לא נמצאה הראייה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצع את העבירה, הרי כלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו.(ההדגשה אינה במקורו- ר.פ.ב.) זוהי בעינינו נוסחת האיזון הרואה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס".

ኖכח האמור, ולאור העובדה שהנתשם זוכה מחייב הספק, לא התרשם כי הדו"ח נרשם ברשנות וב欽nostiות שאינה סבירה. שיקול הדעת באשר לרשום הדו"ח לא היה חריג בנסיבות העניין.

אשר על כן אני דוחה את הבקשה להטלת הוצאות על המאשימה.

אין צו להוצאות.

المذكورة تسلق العنكبوت لصدام.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ח, 11 ביולי 2018, בהעדר

הצדדים.

עמוד 2

